

تجاوزگری امپریالیسم و ضرورت انقلاب!

نوشته: نادر ثانی

nader.sani@gmail.com

تنها چند ساعتی به پایان سال ۲۰۰۸ میلادی و آغاز سالی دیگر باقی مانده است. چهار روز است که ارتش ضدخلقى و صهیونیستی اسرائیل با حملات وحشیانه خود به "غزه" و توده‌های محروم، مبارز و مقاوم فلسطین جنایات وحشیانه و سبعانه خود را به نمایش گذاشته و خشم و نفرت تمامی توده‌های زحمتکش و تحت ستم و فردفرد انسانهای آزاده و نیروهای مترقی و انقلابی جهان را بر علیه دولت اسرائیل و اربابان امپریالیست آن برانگیخته است. حمام خونی که در روزهای اخیر در "غزه" از

کشتار بیرحمانه زنان و مردان و کودکان فلسطینی به راه افتاده است از سویی افشاگر چهره کثیف امپریالیستها و سگهای زنجیری آنان بوده و از سویی دیگر برانگیزنده خشم انقلابی نیروهای مترقی و انقلابی جهان می‌باشد. رویدادهای روزهای اخیر به خوبی نشاندهنده آن هستند که برای پایان دادن به سلطه

غیرانسانی امپریالیسم و سگهای زنجیری آن باید بیش از پیش کوشید، باید از گذشته آموخت و آموخته‌ها را در راه رشد و تکامل مبارزه به کار برد. باید از شکست‌ها و از پیروزی‌ها انبانی از تجربه پرداخته و در راه شکست‌های کمتر و پیروزی‌های بیشتر به کار گرفت. درست در لحظه‌ای که به توده‌های بی دفاعی می‌اندیشیم که در زیر بمباران جلادان قرار دارند باید در این اندیشه باشیم که می‌توان و باید پیروز شد! باید در هنگام غلیان خشم مان بر علیه دشمن به یاد گامهای پیروزمندانه‌ای باشیم که توده‌ها تاکنون بر علیه دشمنان خود برداشته و با اعمال قهر خود جوامع بشری را به پیش برده‌اند. همبستگی بین‌المللی اشتراک در غم‌ها و شادی‌ها، در نومییدی‌ها و امیدها و در شکست‌ها و پیروزی‌ها می‌باشد.

یکی از تجربیات مثبت مبارزاتی در دهه‌های اخیر انقلاب کوبا می‌باشد. همزمان با فرارسیدن روز اول ژانویه، به استقبال پنجاه سالگی فرار "باتیستا" از هاوانا و کوبا و پیروزی انقلابیون این کشور می‌رویم. ۵۰ سال از پیروزی انقلابی بر علیه دیکتاتوری و وابستگی در قلب دریای کارائیب، در

نزدیکی ایالات متحده آمریکا (در ۱۵۰ کیلومتری جنوب فلوریدا) می‌گذرد. در تمامی این ۵۰ سال ایالات متحده آمریکا، سرمایه داران و سیستم سرمایه داری جهانی تلاش کرده اند تا با استفاده از تمامی

امکانات مردم کوبا و اندیشه‌های انقلابی در این کشور را به زانو درآورده و در هم بشکنند. در ۵۰ سال اخیر ایالات متحده آمریکا بایکوت و تحریم اقتصادی شدیدی را بر علیه کوبا، انقلاب و مردم این کشور به اجرا درآورده است؛ نه تنها در را بر مرادوات

اقتصادی بر این کشور بسته است، که صریحاً اعلام کرده است که قاطعانه و فعالانه مرادوات اقتصادی خود را با کشورها، شرکتها، کارخانه‌ها و موسساتی که با این کشور از در تجارت درآیند قطع خواهد نمود. آری، کشوری که در اینجا و آنجا در مورد تجارت آزاد داد سخن می دهد، در مورد کوبا به شیوه‌ای کاملاً متفاوت سخن گفته و رفتار می کند! این بایکوت و تحریم اقتصادی آنچنان شدید، غیرانسانی و در تضاد با معاهدات بین المللی بوده که مجمع عمومی سازمان ملل، این "شیر بی یال و کوپال جهانی" بارها آنرا محکوم کرده و از ایالات متحده آمریکا خواسته که به آن پایان دهد! آخرین باری که چنین قطعنامه‌ای به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل رسید ۲۹ اکتبر ۲۰۰۸ بود. این بار ۱۹۰ کشور در رای‌گیری نسبت به قطعنامه پیشنهادی کوبا دایر بر محکوم کردن تحریم ایالات متحده آمریکا بر علیه کوبا شرکت کرده بودند. ۱۸۵ کشور به نفع قطعنامه و سه کشور (ایالات متحده آمریکا، اسرائیل و جزایر پالائو) بر علیه آن رای داده و دو کشور (جزایر مارشال و میکرونسیا) رای ممتنع دادند! جالب اینجاست که این هفدهمین باری بود که قطعنامه ای با چنین مضمونی به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل می‌رسید!

در ۵۰ سال اخیر ایالات متحده آمریکا بارها از امکانات سیاسی، نظامی، جاسوسی، تبلیغاتی و اقتصادی خود و هم پیمانانش بهره برده تا پایه‌های حکومت کوبا را در هم بشکند. در ۵۰ سال اخیر بارها نقشه ترور شخصیت‌های بارز انقلاب کوبا طرح ریزی شده و به اجرا درآمده اند و تمامی این کوششها از آنرو که ایالات متحده آمریکا، سرمایه داران و سیستم سرمایه داری جهانی نمی‌خواسته‌اند و نمی‌خواهند که انقلاب کوبا و اندیشه‌های انقلابی در آنجا پیروز شده و منبع رشد اندیشه‌های انقلابی در دیگر گوشه‌های جهان گردد به اجرا درآمده است. در خلال این ۵۰ سال گام‌هایی کوچک و بزرگ در راه برقراری جامعه‌ای برتر، جامعه‌ای که سدی در مقابل بهره‌کشی انسان از انسان شده و به شهروندان خود این امکان را می دهد تا بدون واسطه در رشد جامعه سهیم بوده و به شکلی برابر از امکانات آن استفاده نمایند، برداشته شده است. بدیهی است که انقلاب کوبا و انقلابیون این دیار در خلال ۵۰ سال اخیر عاری از اشتباهات و خطاهای کوچک و بزرگ نبوده اند. در این ۵۰ سال تصمیماتی اتخاذ شده‌اند

که به هیچ عنوان نمی توان آنها را گامهایی مثبت در راه برقراری جامعه ای سوسیالیستی و منطبق با وظایف انترناسیونالیستی این کشور از زیبایی کرد اما شاید بتوان آنها و دلایل اتخاذ آنان را، به ویژه با توجه به شرایط اقتصادی، اجتماعی و سیاسی این کشور، درک نمود . آنچه در این میان نوری در تاریکی است پایداری انقلاب کوبا و پیشرفتهای آن در بسیاری از جنبه های اجتماعی است، پیشرفتهایی که حتی دشمن ناچار به اعتراف به آنان می باشد.

به موجب آمار رسمی سازمان سی آی ای (۱) میزان مرگ نوزادان در کوبا کمتر از ۶ در ۱۰۰۰ نفر، میزان بیسوادی ۲،۰ درصد و میزان بیکاری پایین تر از ۲ درصد بوده و بدینگونه در تمامی این زمینه ها وضع اجتماعی در این کشور "فقیر" بهتر از وضع موجود در بخش عمده کشورهای جهان از جمله ایالات متحده آمریکا می باشد! امروز کوبا با وجود تمامی دشواریهای تحمیلی دارای یکی از بهترین سیستمهای بهداشتی و درمانی جهان است و نه تنها توانسته است شهروندان خود را از بهترین خدمات بهداشتی و درمانی به طور رایگان بهره مند کند که حتی این خدمات را به شکل رایگان به اشکال گوناگون در خدمت جهانیان (به ویژه محرومان آمریکای لاتین و ایالات متحده آمریکا (!!!)) درآورد! کوبا دارای یکی از بهترین سیستمهای آموزشی دنیاست . مدارس این کشور از بسیاری از امکانات آموزشی بهره مند بوده و میزان متوسط تعداد شاگردان در مدارس کوبا از پایین ترین میزان متوسط تعداد شاگردان در مدارس کشورهای جهان است و شهروندان کوبایی می توانند از تمامی این خدمات به رایگان استفاده نمایند! به راستی "فقر" به چه معناست؟ آیا واژه ای نیست که باید برای عدم امکان دسترسی فرد به از جمله غذا، امکانات آموزشی، فرهنگی، بهداشتی و درمانی به کار رود؟ در اینصورت توده های بسیاری از کشورهای "غنی" جهان امروز "فقیرتر" از توده های کوبای "فقیر" می باشند!

روز پایانی سال ۲۰۰۸ است و تا چند ساعت دیگر خواهیم توانست پرونده سالی دیگر را نیز ببندیم . در گیر و دار بحرانی مالی که جهان سرمایه داری را تکان داده است هستیم . کارخانه ها بسته می شوند، بیکاری در حال افزایش است و همزمان با بالا رفتن بی رویه بهای بسیاری از کالاها روبرو هستیم . در گوشه و کنار دنیا حکومتها در حال تعرض به حقوق سیاسی و اجتماعی شهروندان خ ود می باشند. بحران مالی جاری بیش از هر چیز نشانگر ماهیت نظام سرمایه داری مسلط بر کشورهای گوناگون است: دولتها تمامی توان خود را به کار می برند تا از سقوط بانک ها و موسسات مالی جلوگیری کنند، در حالیکه کمتر رژیمی در اندیشه جستن چاره ای برای کارگرانی است که بی کار شده و از بسیاری از امکانات و حقوق خود محروم می شوند. مبارزات توده های محروم در گوشه و کنار جهان در جریان هستند.

همزمان سگهای زنجیری امپریالیسم در اینجا و آنجا تحت عناوین گوناگون مشغول یورش به توده های تحت ستم هستند، یورش اسرائیل به "غزه" یکی از این حملات است. در چنین شرایطی بر تمام نیروهای آزادیخواه و انقلابی ست که با هرآن چه در توان دارند یورش سگهای زنجیری امپریالیسم به توده های تحت ستم را در هر کجا که صورت بگیرد محکوم کرده و از مبارزات و مقاومت عادلانه توده های ستمدیده و در راس آنان مبارزات طبقه کارگر دفاع کنند. بدون شک تداوم مقاومت و پایداری خلق ها دیر یا زود پوزه دشمنان قسم خورده آنان یعنی امپریالیسم و سگهای زنجیری را بر خاک خواهد مالید. پیروزی از آن توده هاست و درست در این راستاست که باید از مبارزات توده های کوبا و مبارزات و کوششهای به حق آنان دفاع نمائیم.

نادر ثانی؛

چهارشنبه ۳۱ دسامبر ۲۰۰۸؛ ۱۱ دی ماه ۱۳۸۷

www.nadersani.net

(۱):

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/index.html>